PRECOCITATEA STRĂNEPOŢILOR NOŞTRII

CORNELIU OMESCU

În cursul vizitei mele în secolul XXII, despre care am mai relatat, m-a interesat şi literatura „lumii de poimîine” destinată copiilor. Şi de astă dată, lumea strănepoţilor noştri mi-a oferit o surpriză. Primul fapt inedit; literatura destinată preşcolarilor este scrisă chiar de ei înşişi, înainte de vîrsta de cinci ani – vîrstă şcolarizării. Al doilea: conţinutul acestei literaturi destinată colegilor de grădiniţă este demn de invidiat.

Avînd un program foarte încărcat, nu am putut discuta pe îndelete cu gazdele mele problema literaturii pentru copii. Doar pe Melinda am întrebat-o, într-o după amiază, cînd zburam spre casă din Australia ca să nu scăpăm un meci de polo cu blocul vecin, dacă are chef să-mi dea relaţii. Mi-a spus să mă folosesc de „GUGU” (porecla combinei culturale în care se află încorporate: holovizorul, fonoteca, videoteca, sintetizatorul, vizualizatorul şi uriaşa bibliotecă miniaturizată într-un computer al cărui „stoc” depăşeşte toate „depozitele” lumii mele de „alaltăieri” la un loc). După prînz, am pretextat o migrenă provocată de clima din Melbourne şi astfel am lipsit echipa colocatarilor mei de un preţios membru al galeriei.

După ce am sîcîit ecranul fişierului pînă s-a încins, m-am oprit la o astfel de povestire pentru preşcolari, pe care o transcriu aici, intitulată:

VACĂ ELECTRONICĂ

Vaca noastră nu este o vacă adevărată. Nu are coarne, nici coadă, nici uger, nici alte însuşiri de patruped, dar ne dă lapte de cea mai bună calitate. Ea este de fapt combina „MAPRELASINTRIFOTRON – DQR – 373 – Pq – 5 – k". Adică: instalaţia de preparat lapte prin prelucrarea trifoiului sintetizat din azotul atmosferic şi turbă, tratate cu apă distilată, după un program electronic de reciclare a neutronilor bombardaţi cu antifotoni în suspensie de plasmă. Am botezat-o „VACA ELECTRONICĂ", după trei balotaje, cu majoritate de un singur vot.

Fireşte că inventatorul ei, vecinul nostru, nenea Dudu, nu s-a supărat. E chiar mîndru că invenţia lui a fost acceptată, multiplicată şi comandată de toate grădiniţele de pe Pămînt şi din cer.

Astăzi, Văcuţa lui nenea Dudu stă la dispoziţia tuturor copilaşilor de grădiniţă. O putem folosi după orele de gimnastică subacvatică şi înainte de programul Yoga; laptele ei are un gust foarte bun şi adormi ca un bebeluş de hipopotam după un singur pahar. Adormi şi nu mai ai nevoie de impulsurile telepatice ale hipnopedului de serviciu. Nenea Dudu e foarte fericit şi noi la fel. Din păcate, va trebui să schimbăm porecla instalaţiei, din motive pe care nu le prevăzusem. De vină sînt colegii noştri de vîrstă de la grădiniţa de preşcolari bîlbîiţi nr. 293.414. Colegii de acolo au derutat colectivul didactic şi de părinţi cu o experienţă inedită cum nu vezi nici la „GUGU" (cînd părinţii nu-s acasă şi tu îţi poţi programa ce vrei din producţiile cinematografice ale cretinilor noştri străbunici obsedaţi de sexualitate şi violenţă).

Prichindeii, ce au făcut? În loc să folosească apă distilată sau măcar apă de cişmea, conform standardelor în vigoare, au introdus în Văcuţă... sifon hipoacidulat. După această flagrantă încălcare a instrucţiunilor pentru folosirea Văcuţei din sala de mese, delincvenţii au fugit de la locul infracţiunii şi au încins în curte o partidă de rugby. Au fugit fără să-şi fi consumat desertul, cu toate că tuturora le plăcea la nebunie salata din fructe de papaya, vişine, piersici şi ananas cu frişcă. Dar nu le-a fost dat să marcheze măcar un eseu şi nici să renunţe la desert. Androidele Angelica şi Salomeea, educatoarele de serviciu, vigilente cum sînt toate simulacrele şi mutanţii, au observat marea evadare din sala de mese. După ce au spart grămada ordonată şi au confiscat mingea, educatoarele şi-au scos pistoalele de psihoterapie şi au golit cîteva baterii de rezervă trăgînd rafale lungi de impulsuri urzicante în poponeţele evadaţilor. Iar ei şi-au ciugulit desertul în poziţia de „drepţi" din motive de... psihoterapie.

Mai tîrziu, cînd au controlat Văcuţa, iată şi Marea Surpriză: în loc de lapte, rezervorul instalaţiei era plin cu o şarjă proaspătă de... sirop de struguri (zis şi must). Surprizele pe care le-a produs apoi „VACA ELECTRONICĂ” s-au ţinut lanţ. „Parcă ar fi sărit în aer cutia Pandorei” – vorba surorii mele Rosa Gioconda, studentă la Veterinară.

Întîi, doi preşcolari de la grupa mică, plictisiţi şi tracasaţi după un seminar de Logopedie cu minirobotul linguafonic Lombros, au pus la cale şotia următoare: în prima pauză, au scos bateriile piticului, ca să scape de dădăceala lui. Apoi, au hotărît să-l facă inofensiv şi pe hipnopedul Mesmerov, mutantul cu trei ochi, pe care l-au pus să se privească în oglindă pînă s-a... autohipnotizat şi a început să sforăie. Cum însă ştiau de frica educatoarelor androide şi mai ales de groaza pistoalelor psihoterapeutice ale căror impulsuri te urzică rău de tot la poponeaţă, le-au tras şi lor o păcăleală: s-au stropit cu cerneală roşie pe faţă, au „încins” puţin termometrele şi au scurtcircuitat instalaţia „HIPOCRATE” ca să poată simula o epidemie cu petele lor de cerneală roşie. Amîndouă androidele au căzut în această cursă perfida: s-au grăbit să declare carantină la pavilionul grupei mici din motive de... rubeolă scarlatiniformă.

După toate aceste pregătiri tactice, prichindeii au putut să se ocupe metodic de testarea posibilităţilor Văcuţei lor. Au început cu un mic exces colectiv: au băut sirop de struguri pînă ce toată grupa s-a îmbolnăvit de pîntecărie, crampe şi alte tulburări gastrointestinale sau neurovegetative. Apoi, un băieţel şi o fetiţă au încercat să demonteze Văcuţa, dar nu au reuşit decît să încurce nişte circuite. Fetiţa, Juga Schikel, ce s-a gîndit? Că nu ar strica să încerce dacă Văcuţa poate învăţa poezia „pisicuţă pis-pis pis te-am visat azi noapte’n vis”. Surpriză: Vaca electronică a învăţat-o ca pe apă. Dar iată că fetiţa avea un coleg de banca, pe nume Cungfu Drake Romanov, care nu suporta nici pisicile, nici miorlăiala fetelor. Imediat după acest mic succes mnemotehnic al Văcuţei, micul sadic înciudat a smucit-o de codiţe şi a izgonit-o de lîngă invenţia lui nenea Dudu. Zadarnic a încercat fetiţa să scape de el cu figura „aruncare peste umăr”. Micul terorist anti-feminist şi militant ai mişcării „Bărbaţii la Putere” ştia şi el judo: a prins-o de codiţe şi a parat la fel de prompt încercările adversarei sale de a recurge şi la jocul de picioare, şi la lovituri sub centură sau mai jos. „Dacă nu te potoleşti, îţi rad un croşeu de-ţi trimit nasul în grija clinicii de chirurgie estetică şi îţi mai fac şi o notă informativă către serviciul de ecarisaj, secţia „Mîţe Turbate”, de pierzi doi ani din viaţă cu teste pentru verificarea stării tale de imunitate psihologică la cooperarea cu cadrele didactice şi colectivul de părinţi!” – a mîrîit ameninţător micul militant şi, cu un rapid

„musi-pusi-jap”, a trimis-o la colţ în „knock-down”...

Un sfert de oră mai tîrziu, Văcuţa invitase să recite integral arhaica şi celebra incantaţie barbară „căţeluş cu părul creţ”. Ar fi vrut s-o înveţe să şi latre. Din păcate, nici chiar el însuşi, micul nostru militant, nu ştia să latre. La orele de logopedie nu învăţaseră şi lătratul de la persistentul minirobot linguafonic Lombros, nu învăţau şi limbajul necuvîntătoarelor, din păcate. Fireşte, dacă Lombros ar fi fost programat să-şi extindă Cursul în direcţiile multiple ale complexelor sisteme de comunicare pe care le posedă măcar animalele domestice de altădată, nu neapărat şi cele sălbatice mai prompte decît omul, atunci Văcuţa ar fi devenit şi tigresă, şi scroafă, şi maimuţă, şi ciocîrlie, şi cuc sau chiar cîine – ca formă de expresie sonoră. Plictisit de limitele tehnice şi tehnocratice ale sistemelor de comunicare posibile, micul terorist a mai sîcîit puţin butoanele Văcuţei şi a „hrănit-o” cu o cantitate modestă de extract de muşeţel din flacoanele de la toaletă. După aceasta ispravă, instalaţia le-a servit doar... tăiţei cu mac. Toţi ce care i-au gustat, au adormit buştean fără Mesmerov şi mai adînc decît el după ce se „auto hipnotizase” în oglindă.

Surpriza următoare i-o datorăm unui prichindel căruia nu-i plac nici tăiţeii cu mac, nici mustul, nici laptele, ci doar ciocolata. Da, micul şi nonconformistul Homer Nobel Vespasian era „mort” după ciocolata cu alune. Ori, această delicatesă nu li se servea micilor preşcolari bîlbîiţi decît în zilele de „vedere cu părinţii”, cînd prichindeii prezentau spectacole de lupte libere, iluzionism, îmblînzire de tigri şi alte numere de circ, teatru, muzical sau „happening”. Cu acest prilej, după ce viitorii stîlpi ai societăţii îşi etalau cunoştinţele dobîndite şi talentul moştenit, îşi încasau „prima” sub formă de tablete de ciocolată cu alune din mîna androidelor. Aceleaşi tablete erau servite publicului de către zîmbăreţul Adrian, un pitic (minirobot) programat să mai şi dea interviuri părinţilor mai insistenţi, dacă aceştia solicitau detalii despre comportarea odraslelor şi capacitatea pedagogică a personalului didactic. Minirobotul avea un program bine pus la punct de către cei mai buni psihiatri specializaţi în educarea şi tratarea părinţilor, un program care îi scutea pe părinţi de griji, neîncredere, nelinişte, superficialitate, obtuzitate, complexe freudiene şi alte greşeli de educaţie.

Ce i-a făcut Homer Nobel Vespasian zîmbăreţului roboţel? L-a pus să dea nişte răspunsuri nepotrivită după un spectacol prezentat cu ocazia unei zile de „vedere cu părinţii”. Pentru asta, îi strecurase în cutiuţa cu „mosorele” din piept un mic program străin, un „mosorel” sustras din pieptul lui Shakespeare, piticul care regiza numerele de iluzionism şi dresaj ale mici-

lor bîlbîiţi. Mosorelul în plus conţinea un program de predare a unor tehnici de mare virtuozitate, printre care şi sustragerea ouălelor de sub cloşcă şi învîrtirea (pe un singur deget) a cîte trei bastoane cu cîte un rotocol de fum în vîrf, fără ca fumul să se destrame ş.a.m.d. Fie că întrebarea pusă de primul părinte nu era clară, fie că mosorelul era prost plasat, Adrian a făcut o gafă de pomină. Firește că androidele au intervenit mediat, pentru ca părinţii să nu intre la idei sau complexe. Şi, supărate, au vrut să-l dezagrege pe nevinovatul roboţel. Dar comanda de aplicare a paragrafului şapte la roboţi (comanda de autodezintegrare – n.n.) nu o pot da decît stăpînii lor naturali, oamenii. Uneori, şi-o pot da şi roboţii între ei, dar asta nu ne interesează acum. Fapt este că androidele n-au avut încotro, s-au mulţumit să scoată bateriile din roboţel şi să-l „arunce într-o debara în aşteptarea comisiei de reciclare a deşeurilor,

De s-ar fi oprit lucrurile aici! Dat micul Homer Nobel Vespasian, în dorinţa lui fierbinte de a învăţa Văcuţa să producă şi ciocolata preferată, s-a dus în debara şi a demontat cutiuţa cu mosorele din pieptul roboţelului zvîrlit la index. Spera că mosorelele lui Adrian îl vor ajuta să determine Văcuţa să producă şi ciocolată cu alune. Dar zadarnic era piticul tiz cu gloriosul împărat Publius Aelius Hadrianus, că nu era programat şi pentru reforme sau reciclări spectaculoase, cum îşi dorise preşcolarul. După ce a meşterit cît a meşterit la Văcuţă, a reuşit să-i lege în circuit şi programele sustrase din debara. Cînd a pornit-o însă, rateu. Nici cu apă, nici cu sifon, Văcuţa nu dădea ciocolată. După multe insistenţe şi probe cu diverse „materii prime”, Văcuţa a dat în cele din urmă doar alune. Ciocolată – ioc! iar alunele aveau un gust dubios.

Au venit apoi androidele cu o comisie de doctori epidemiologi ca să ia măsuri împotriva rubeolei scarlatiniforme, pe care o mimaseră prichindeii cu ajutorul cernelii roşii. Toţi copiii au fost găsiţi sănătoşi, cu excepţia unei fetiţe la care s-au depistat simptome de constipaţie. Drept pedeapsă pentru alarma falsă pe care o dăduseră, androidele au fost transferate la o muncă mai potrivită: Angelica a devenit îngrijitoare de rechini, iar Salomeea dresoare de cobre şi crotali.

Înzestrată cu noile programe, Văcuţa noastră încă nu debutase în faţa părinţilor. Cele două tinere androide care preluaseră pavilionul, Pandora şi Casandra, şi-au dat repede seama că e ceva în neregulă cu Vaca electronică. Cum erau amîndouă la începutul carierei lor didactice, pline de bune intenţii şi devotament faţă de copii, nu ştiau cu ce anume este pavat „drumul spre iad”. Totuşi, au reuşit, pentru început, cu drăgălăşenia lor de proaspete absolvente să cîştige copiii şi să afle nişte amănunte (la ora de

confesiune) despre modificările induse în programul Văcuţei. Au rămas îngrozite fiindcă regulamentul interzice categoric accesul copiilor la anumite utilaje şi instalaţii şi, mai ales, demontarea sau reprogramarea lor. În astfel de situaţii, androidele sînt foarte aspru pedepsite pentru delictul de lipsă de vigilenţă. Pedepsele ce li se aplică androidelor nu se limitează la o simplă trimitere la „munca de jos", cum o păţiseră predecesoarele lor. Se ştie că o androidă poate fi condamnată chiar la moarte prin dezintegrare dacă un copil a păţit un accident din cauza ei. Accidente nu provocase Văcuţa, dar cum să explici comisiei ce s-a întîmplat fără să-i trezeşti suspiciuni? Iar dacă se mai şi află că este isprava copiilor, e de rău. De aceea, ca să şteargă orice urmă a infracţiunilor comise de copii, au încercat să depaneze Văcuţa. Din păcate, n-au reuşit. Ceva suferise o nouă „mutaţie" în circuitele electronice ale instalaţiei. Acum, altă surpriză: Văcuţa „producea"... probleme de şah şi diferite careuri de cuvinte încrucişate. „Produsul" varia după materia primă cu care îi umpleai recipientul: apa o inspira pentru şah, sifonul o determina să creeze careuri, dar dacă o serveai cu supa sau ciorbiţa ta, aveai de ales între o anagramă şi un lanţ de criptograme. Fiecare lichid sau soluţie ce i se servea dădea drept rezultat alt fel de problemă enigmistică. În paralel, Văcuţa nu se limita doar la activităţi intelectuale şi enigmistice. Mai producea şi diferite prăjituri sau alimente mai puţin căutate. Văcuţa devenise o instalaţie cu multiple însuşiri neprogramate iniţial nici de nenea Dudu, nici de beneficiarii ei, dar exacerbate ulterior.

Androidele Pandora şi Casandra erau atît de îngrozite încît nu ştiau ce să facă: să dea vina pe predecesoare sau să-şi facă testamentul. Să dea vina pe ele, nu puteau. Legea androizilor interzice, conform articolului trei, să pună în pericol viaţa unui semen dezvăluindu-i o greşeală sau calomniindu-l. Spre norocul lor, situaţia fu rezolvată de umoristul Bachus Molan, bunicul unuia din micii bîlbîiţi. Bătrînelul semăna cu un ţap, deoarece îşi lăsase o bărbiţă caraghioasă, tipică pentru artiştii din epoca de piatră.

„Ce-ar fi să invitaţi părinţii la un spectacol dat de Văcuţa voastră?" – propuse candid umoristul cînd află din întîmplare

toată încurcătura. „Părinţii copiilor s-au cam săturat de circul pe care îl prezentaţi de fiecare dată cu aceiaşi tigri, lei, cimpanzei şi alte animale dresate de specialişti şi nu de micii bîlbîiţi. Mai ales că „animalele” nu sînt decît nişte maşinării bine programate. Ce credeţi că dacă nepoţelul meu îşi vîră capul între colţii unui crocodil de operetă sau fură ouă de plastic de sub o cloşcă artificială fără ca „incubatoarea” să se trezească din somnul ei mecanic deoarece este scoasă din priză, credeţi că eu devin mai fericit şi mai încrezător în precocitatea nepotului meu? Dacă el s-ar bîlbîi şi la vîrsta mea aş muri profund nefericit. Dar el nu are decît trei ani şi ştiu că nu se va bîlbîi decît pînă la patru sau cinci ani, cum se întîmplă cu toţi bărbaţii din clanul nostru. Chiar şi eu m-am bîlbîit şi am scăpat la timp. Credeţi că m-ar impresiona chiar şi o dresură cu dinozauri din jurasic sau ihtiozauri sau mai cine ştie ce alte dihănii din secţia de butaforie a Institutului de donare şi îmbogăţirea Parcurilor de Zoologie Comparată? Nu, atîta vreme cît bîlbîiala nepotului meu îşi are scadenţa. Impresionat aş fi doar cînd aş vedea o ispravă a lui care să-i ateste creativitatea. Cum e cazul cu Văcuţa pe care copiii au reciclat-o. Ei, un spectacol cu Văcuţa l-aş aplauda din toată inima! Nici gînd să cer sancţionarea voastră! Aşa că daţi drumul la spectacolul cu Văcuţa, în loc să vă scoateţi bon de incinerare la crematoriu!”

Androidele îl priviră lung pe umorist. Încercau să-şi dea seama dacă nu cumva glumeşte dintr-o firească deformaţie profesională. Se mai şi temeau puţin de el, fiindcă nu ştiau dacă vorbeşte sincer sau stă cu toate înregistratoarele în priză, conectate la reţeaua generală, ca să poată cere o anchetă împotriva lor, supărat că nepoţelul îl dezamăgeşte.

În cele din urmă, la stăruinţele umoristului, ideea unui spectacol cu Văcuţa fu acceptată. Problema sancţionării androidelor predecesoare nu se mai gîndi nimeni s-o pună.

În ziua spectacolului de gală în faţa părinţilor, Văcuţa se întrecu pe sine. Prichindeii reuşiră s-o determine să-şi etaleze noile însuşiri cu succes deplin. Ropote de aplauze salutară produsele Văcuţei de la cele comestibile la cele... „intelectuale”. Poeziile recitate de Văcuţă avură mai mult succes decît problemele de şah şi enigmistică, deoarece Văcuţa nu se bîlbîia deloc. Părea că alţi prichindei o instruiseră, nu micii bîlbîiţi. De asemenea şi toate produsele alimentare fură degustate cu plăcere şi unul dintre părinţi, de profesie chimist, se grăbi să le analizeze şi stabili că au proteine şi calorii normale de vacă naturală: Ultimul număr din program, interviul Văcuţei, înregistră un succes colosal. Interviul fu bisat de zeci de ori, pînă ce Văcuţa osteni şi începu să duduie, să scoată fum. Din fericire, instalaţia nu a făcut şi scurtcircuit, deoarece focul a fost stins cu lapte din producţie proprie.

Niciodată părinţii micilor bîlbîiţi nu se distraseră mai copios. Niciodată nu plecaseră cu o încredere atît de spontană în educaţia preşcolară pe care o dau androidele micilor bîlbîiţi. Totul s-a terminat cu bine. Doar copiii au regretat faptul că numele de „VACĂ ELECTRONICĂ” nu i se mai potriveşte combinei. Mai ales că nu reuşiseră s-o înveţe să scoată şi mugete de vacă. Ce poreclă mai adecvată i se potriveşte? Dacă ar behăi măcar, i s-ar zice oiţă. Dacă lătra, căţeluş. Dacă ar mieuna, pisicuţă. Dar iată că Văcuţa nici măcar nu... cotcodăceşte. Ce nume să-i dai dacă laptele e bun şi problemele enigmistice sînt destul de greu de rezolvat, ce nume?

În cele din urmă, prichindeii se hotărîră s-o boteze „DUDUITOAREA” fiindcă uneori, cînd este „sîcîită”, duduie în surdină, în plus, este şi invenţia lui nenea Dudu...

...Această adevărată perlă literară era semnată de Victor Cicero Savarin în vîrstă de patru ani. Este adevărat că autorul ei este încă analfabet, deoarece şcoala îl va primi abia la cinci ani, dar asta nu are nici o importanţă. Puştiul a dictat-o şi basta. De gramatică şi stilizare s-au ocupat minunatele mijloace tehnice de care dispun strănepoţii noştri.

Altceva m-a mirat şi continuă să mă agaseze: de ce, dintre toate premiile mondiale care există în secolul XXII, nu i-au dat şi lui ceva potrivit, cum ar fi „COZONACUL DE AUR” sau „VAGONUL CU ÎNGHEŢATĂ FISTIC”? De ce l-au premiat cu „STILOUL DE AUR” cînd se ştie că în secolul XXII nimeni nu mai foloseşte acest instrument vetust, de ce?